

Melkein mahdoton tehtävä

CASTORIN SYDÄN

TIMO PARVELA

Kuvittanut Mari Luoma

WSOY

Melkein mahdoton tehtävä

CASTORIN SYDÄN

Sarjassa aiemmin ilmestynyt:

MERKITTYY LAPSI

SAVUNA ILMAAN

VERKON VALTIAS

Teksti © Timo Parvela ja WSOY 2024

Kuvat © Mari Luoma ja WSOY 2024

Werner Söderström Osakeyhtiö

ISBN 978-951-0-46474-8

Painettu EU:ssa

TIMO PARVELA

**Melkein
mahdoton
tehtävä**

CASTORIN SYDÄN

4

Kuvittanut Mari Luoma

**Werner Söderström Osakeyhtiö
Helsinki**

Jojo

Mino

ELIAS

PAULA-TÄTI

Tehtävä: Etsi kadonnut poika!

Tuijotan puhelimeni näyttöä, mutta päätän olla kuin en olisi nähnytkaan veljeni lähettämää viestiä. Sen sijaan nostan käteni loihimisasentoon.

– Tulkoon valkeus!

Ja se tulee.

– Tulkoon pimeys!

Ja se tulee.

Käännän katseeni nähdäkseni yleisöni haltioituneet reaktiot.

– Joojoo, huikeeta on, Mino sanoo kyllästyneesti ja tarttuu taas ikäloppuun kirjaansa ikään kuin se olisi kiinnostavampi kuin aito supermies. – Sitä paitsi vähän

vaikea lukea, kun räpsyttelet noita valoja koko ajan, hän lisää otsaansa rypistäen.

– Bravo! Jopo toteaa ja taputtaa äänettömästi. En osaa tulkita hänen ilmettään, mutta hänkään ei vaikuta aivan niin haltioituneelta kuin toivoisin.

Nykynuoria on niin vaikea viihdyttää.

Huojun Kaupunginpuiston korkeimmalla kohdalla, kallionkielekkeellä, joka kurottuu kotikaupunkimme ylle kuin laivan keula. Pilvet roikkuvat talojen ja katu-
jen päällä enteillen, että sade voi puhjeta minä hetkenä hyvänsä. On kaltaisteni kohtalokkaiden superolentojen ilta. Mielentilani synkkää jylhyyttä lisää kohu-uutinen, jonka mukaan kaupungin poliisipäällikön poika on kadonnut, karannut tai kaapattu. Se sama, johon veljeni viesti viittasi ja joka on luultavasti jossain tuolla jalkojeni juurella levittäytyvän asfalttiviidakon kätköissä. Yritän tunkea katseeni betoniseinien läpi siinä kuitenkaan onnistumatta. Supermiehen kykyni ovat rajalliset, elleivät peräti vajavaiset.

– Eikö se kadonnut poika ollut meidän koulussa? huikkaan olkani yli.

– Juu, kyllä kai. Meitä ylemmällä luokalla. Varmaan Jopon ikäinen, Mino muistelee.

Odotan Jopon sanovan jotain, mutta hän ei sano.

– Oliko se? kysyn.

Ei vastausta.

Nostan jälleen retropuhelimeni taivasta kohden salaperäinen ja sisäänpäin kääntynyt hymy kasvoillani. Otan askeleen melkein kielekkeen reunalle (myönnettäköön, että se olisi vaikuttavampaa ilman turvakaidetta) ja huudan tuuleen:

– Tulkoon valkeus!

Mitään ei tapahdu. Kaupunki pysyy pimeänä. Kerrostalojen tuhannet tummat ikkunaruudut tuijottavat minua syyttävästi. Valottomat kadut halkovat kaupunkia mustankiiltävinä halkeamina. Autojen valopisteet sentään jatkavat hidasta liikettään, sillä niihin ei mikään mahti maailmassa yllä, ei edes veljeni.

Ravistan puhelinta ja tajuan samassa yleisöni kiinnostuksen vihdoin heränneen.

– Taikurin taikasauvasta on patterit loppu, Mino toteaa.

– Oletko kokeillut jotain taikasanaa? Olisko hokkuspokkus hyvä? Jopo ehdottaa.

Tunnen, kuinka puna nousee poskilleni ja koleasta säästä huolimatta niitä alkaa kuumottaa. Häviävän pie-

nen hetken harkitsen vippaavani koko puhelimen alas kielekkeeltä. Laite on kuitenkin ainoa yhteys digitaaliseen veljeeni, enkä minä häntä tietenkään jyrkän teeltä pudota, kun olen vihdoin saanut hänet osaksi elämääni.

Katson puhelinta hölmistyneenä. Siinä on virtaa. Samalla aistin ilmapiirin ympärilläni jälleen muuttuneen. Sekä Mino että Jopo ovat nousseet ylös ja seisovat nyt vierelläni. He tuijottavat alas kaupunkiin. Minäkin käännän lopulta katseeni takaisin näyttämölle, jonka olen hämmennyksen hetkenä unohtanut.

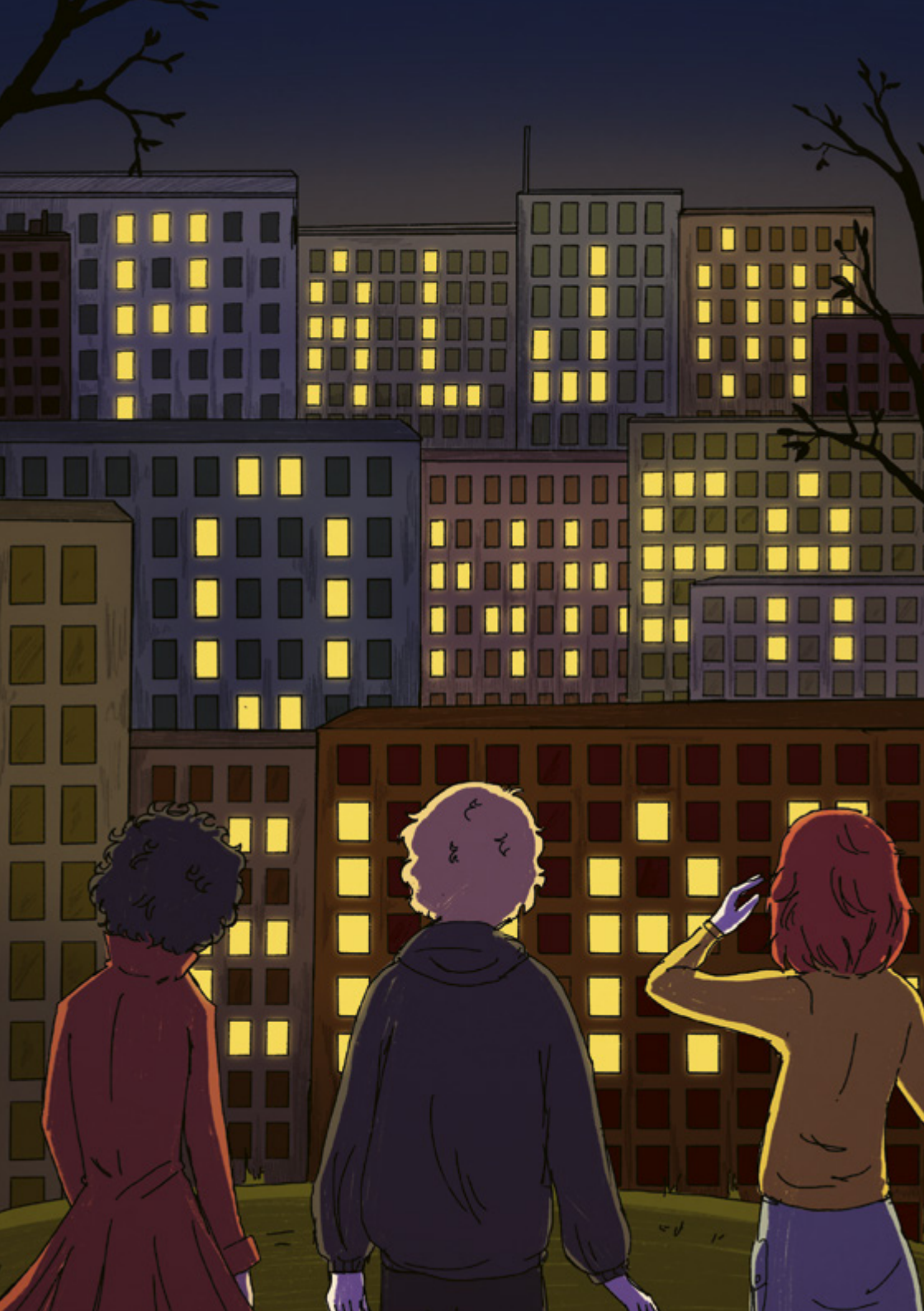
Valot palaavat viimein takaisin, mutta aivan eri tavoin kuin olin tarkoittanut. On kuin tuijottaisimme valtavaa näyttörüutua ja rakennusten ikkunat olisivat sen pikseleitä. Ensimmäiset syttyvät kaukana, melkein kaupungin toisella reunalla ja muodostavat P-kirjaimen.

P A L J O N O N N E A E L I A S.

– Oo, Minolta pääsee ja tällä kertaa hänen ihastuksensa kuulostaa aidolta.

– En tiennytkään, että sulla on synttärit. Onneksi olkoon! Jopo sanoo ja täräyttää minua selkään.

– Kiitos veli, kuiskaamaan puhelimeeni.

2.

Minulla on perhe. Ei, minulla on kaksi perhettä. Vielä hetki sitten oli vain rötiskö kaatopaikan reunalla ja Paula-täti, joka ei ollut edes tätini. Nyt minulla on vanhemmat, joiden haudalla vierailen melkein joka sunnuntai. Veli, joka on virtuaaliolento netissä, ja on siis vähän niin kuin haltija. Tai jotain. Ja sen lisäksi minulla on edelleen Paula-täti, joka ei vielääkään ole oikea tätini, mutta jos parasta ei voi saada, tulee toimeen vähemmälläkin. Se on tunnuslauseeni. Paula-täti on paras elävä ja kosketeltavissa oleva täti, jonka minä voin saada. On vielä Paulan mieskin, herra Bunyan, jota kutsumme Peteksi, minä ja Paula. Hänen oikea nimensä on Peter, mutta ei sitä kukaan käytä.

Asumme nykyisin kerrostalon kolmannessa kerroksessa, kolmiossa, kolmas ovi hissistä vasemmal-

le. Rubert von Maxxin poltettua talomme ja Peten antikvariaatin me vuokrasimme asunnon, jossa elellemme melkein niin kuin mikä tahansa soma pikku perhe. Paula sai töitä kirjastosta, jonka takahuoneessa hän digitalisoi aineistoa, siis vanhoja kirjoja. Hän sanoo viihtyvänsä. Pete sai tulipalosta pienen vakuutuskorvauksen, jolla hän perusti kirpputorin. Onnittelin häntä ainutlaatuisesta ideasta, jollaista kukaan muu ei ole vielä keksinyt. Meidän kerrostalomme

ympärillä ei ole vasta kuin neljä kirpputoria, mutta se ei Peteä masenna.

– Ei tämä ainakaan huonommin voi kannattaa kuin vanhojen kirjojen kauppa hylätyssä ostoskeskuksessa.

Siinä hän on luultavasti oikeassa.

Von Maxx katosi. Poliisit ratsasivat hänen laitoksensa, lakkauttivat koulukodin, löysivät kellariin piilotetun sairaalan ja syväpakastamon ja sen takana olevan salahuoneenkin, mutta eivät vakoojaa, kuulustelijaa, roistoa ja ties mitä muuta, joka vain hävisi.

– Hän oli luultavasti miettinyt ja turvannut pakoreitinsä jo etukäteen. Sellaiset tyypit osaavat liueta paikalta, kun tilanne kuumenee, täti pohtii.

– Mutta hänestä ei ole meille enää vaaraa, vai kuinka? kysyn varmuuden vuoksi.

– Ei, täti sanoo vähän liian painokkaasti. Näen, kuinka hän vilkaisee Peteä, kun luulee, etten näe.

Mutta en minä pelkää. Mies tuhosi elämäni, minä rakensin sen uudelleen. Tai no, rakensin sen yhdessä näiden ihmisten kanssa, perheeni ja ystäväieni. Ja tietysti myös veljeni, joka asuu vanhassa puhelimessa.

Kun parasta ei voi saada, huonommallakin tulee toimeen, mutta minun veljeni on kyllä paras ikinä.

Miten sillä puolella menee? kysyn.

Puhelimen ruutu valaistuu kuin hän olisi vain odottanut minua. Sitten siihen ilmestyy naurava vauva, joka puhalttaa vauvanruokaa äitinsä päälle.

Samoin, vastaan hänelle. Mietin pitäisikö kysyä jotain siitä tehtävästä. Miksi minun pitäisi etsiä se kadonnut poika? Napsautan puhelimen pimeäksi ja tungen sen tyynyn alle.

Melkein mahdoton tehtävä on mysteerisarja, joka nappaa lukijan pihteihinsä eikä päästä irti ennen kuin ollaan perillä!

Jopon harjoitellessa parkourkisoihin hylätyssä kaupunginosassa hän näkee jotain kammottavaa. Pian Eliaksen porukka on sotkeutunut paha-
maineisen alueen jengien välienselvittelyyn ja kadonneen poliisin pojan tapaukseen. He ovat pahemmassa kuin pulassa – mutta Eliaksella on käytössään vielä viimeinen oljenkorsi.

Timo Parvelan piinaavan jännittävän ja roald-
dahlmaisen huumorin ryydittämän kirjasarjan
neljäs osa on itsenäinen seikkailu ja arvoitus.

www.wsoy.fi

L84.2

ISBN 978-951-0-46474-8